

ความเห็นส่วนตัว
ของ นายบรรจงศักดิ์ วงศ์ปราชญ์ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๑๗/๒๕๖๗

เรื่องพิจารณาที่ ๒/๒๕๖๗

วันที่ ๑๐ เดือน กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๖๗

ระหว่าง { ศาลแพ่ง
-
ผู้ร้อง
ผู้ถูกร้อง

ศาลแพ่งส่งคำโต้แย้งของจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๑๑ ในคดีหมายเลขดำที่ พ ๓๘๓๒/๒๕๖๔ เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ข้อเท็จจริงตามหนังสือส่งคำโต้แย้งและเอกสารประกอบ สรุปได้ดังนี้

สำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ เป็นโจทก์ยื่นฟ้อง นายขจรพงศ์ คำดี ที่ ๑ นายพิสุทธิ พิหเคนทร์ ที่ ๒ นายพิพรรธ พิหเคนทร์ ที่ ๓ นางธัญมล ตริตระการ ที่ ๔ นางธนกร พงศ์ศิริ ที่ ๕ นายพิริยะ พิหเคนทร์ ที่ ๖ นายพัชวิฎ คุณชยางกูร ที่ ๗ นายจิตตเกษม คุณชยางกูร ที่ ๘ นายเกษมสันท์ คุณชยางกูร ที่ ๙ นางลักขณา จันท์เต็ม ที่ ๑๐ และนางสาวสุภาภรณ์ สายคำ ที่ ๑๑ เป็นจำเลยต่อศาลแพ่งว่า บริษัท เอ็นเนอร์ยี่ เอิร์ธ จำกัด (มหาชน) เป็นบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ประกอบธุรกิจผลิต จัดซื้อ และจำหน่ายถ่านหิน มีจำเลยที่ ๑ เป็นประธานกรรมการบริหารและกรรมการ มีจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๔ เป็นกรรมการ บริษัท เอ็นเนอร์ยี่ เอิร์ธ จำกัด (มหาชน) ได้ออกหลักทรัพย์และมีหุ้นเป็นหลักทรัพย์ชื่อย่อว่า EARTH และจัดสรรใบสำคัญแสดงสิทธิที่จะซื้อหุ้นสามัญ รุ่นที่ ๔ เป็นหลักทรัพย์ มีชื่อว่า EARTH-W4 มีบริษัท เอ็นเนอร์ยี่ เพอร์เฟค จำกัด เป็นบริษัทย่อย บริษัททั้งสองร่วมกันขอสินเชื่อธุรกิจเพื่อการส่งออกจากรถนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) ใช้ชื่อ กลุ่มเอ็นเนอร์ยี่ เอิร์ธ ต่อมาเมื่อวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๖๐ กลุ่มเอ็นเนอร์ยี่ เอิร์ธ โดยจำเลยที่ ๑ กับพวก เจริญกับรถนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) ขอเลื่อนกำหนดเวลาชำระหนี้สินเชื่อเพื่อการส่งออกของ บริษัท เอ็นเนอร์ยี่ เพอร์เฟค จำกัด ตามตัวสัญญาใช้เงินจำนวน ๔ ฉบับ รวมเป็นเงินจำนวน ๒๔๗.๕๘ ล้านบาท ซึ่งจะถึงกำหนดชำระในวันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๖๐ แต่รถนาคารกรุงไทย

จำกัด (มหาชน) ปฏิเสธและยืนยันให้ชำระหนี้ตามเงื่อนไขเดิม บริษัท เอ็นเนอร์ยี่ เพอร์เฟค จำกัด จึงผิณฑ์ชำระหนี้ มีผลให้วงเงินสินเชื่อของกลุ่มเอ็นเนอร์ยี่ เอิร์ธ ถูกธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) ระงับการใช้วงเงินสินเชื่อโดยอัตโนมัติ อันเป็นข้อเท็จจริงที่เป็นสาระสำคัญที่จะส่งผลกระทบต่อ การเปลี่ยนแปลงของราคาหุ้น EARTH และใบสำคัญแสดงสิทธิที่จะซื้อหุ้นสามัญ EARTH-W4 ข้อเท็จจริงดังกล่าวเป็นข้อมูลภายในที่บุคคลภายนอกไม่สามารถเข้าถึงหรือคาดการณ์ได้ วันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๖๐ บริษัท เอ็นเนอร์ยี่ เอิร์ธ จำกัด (มหาชน) ผิณฑ์ชำระหนี้ตัวแลกเปลี่ยนระยะสั้น มูลค่าหน้าตัวรวมจำนวน ๔๐ ล้านบาท จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๔ เป็นกรรมการบริษัท เอ็นเนอร์ยี่ เอิร์ธ จำกัด (มหาชน) จำเลยที่ ๕ และที่ ๖ ซึ่งเป็นพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกันกับจำเลยที่ ๒ ได้รับการสืบนิชฐานตามพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๒๔๓ และมาตรา ๒๔๔ ว่าเป็นบุคคลซึ่งรู้หรือครอบครองข้อมูลภายในบริษัท เอ็นเนอร์ยี่ เอิร์ธ จำกัด (มหาชน) รู้อยู่แล้วตั้งแต่วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๖๐ ว่าบริษัท เอ็นเนอร์ยี่ เอิร์ธ จำกัด (มหาชน) จะถูกธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) ระงับการใช้วงเงินสินเชื่อ ซึ่งเป็นข้อเท็จจริงที่จะส่งผลกระทบต่อ การเปลี่ยนแปลงราคาหุ้นและใบสำคัญแสดงสิทธิที่จะซื้อหุ้นสามัญ แต่บริษัท เอ็นเนอร์ยี่ เอิร์ธ จำกัด (มหาชน) ไม่ได้รายงานข้อเท็จจริงนี้ต่อตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ทำให้สาธารณชน ไม่ทราบข้อเท็จจริงนี้ และระหว่างวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๖๐ ถึงวันที่ ๗ มิถุนายน ๒๕๖๐ จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๖ ได้อาศัยโอกาสที่สาธารณชนยังไม่ทราบข้อเท็จจริง ทำการขายหุ้นและใบสำคัญ แสดงสิทธิที่จะซื้อหุ้นสามัญที่ตนถืออยู่ออกไปเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งจำเลยที่ ๔ ถึงที่ ๖ ได้ขายหุ้นหรือใบสำคัญแสดงสิทธิที่จะซื้อหุ้นดังกล่าวที่ตนถืออยู่ออกไปทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมด อันเป็น การผิดไปจากปกติวิสัยของตน ต่อมาวันที่ ๗ มิถุนายน ๒๕๖๐ บริษัท เอ็นเนอร์ยี่ เอิร์ธ จำกัด (มหาชน) รายงานข้อเท็จจริงดังกล่าวผ่านระบบสารสนเทศของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ส่งผลให้วันรุ่งขึ้นราคาหุ้นและใบสำคัญแสดงสิทธิที่จะซื้อหุ้นสามัญปรับตัวลดลง ทำให้ผู้ซื้อหุ้น หรือใบสำคัญแสดงสิทธิที่จะซื้อหุ้นในช่วงเวลาดังกล่าวได้รับความเสียหาย ส่วนจำเลยที่ ๗ ถึงที่ ๑๑ เป็นคนกลางครอบครองเงิน หุ้น หรือใบสำคัญแสดงสิทธิที่จะซื้อหุ้นสามัญไว้แทนจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ เพื่อปกปิดธุรกรรมการซื้อขาย การกระทำของจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ เป็นความผิดตามพระราชบัญญัติ หลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๒๔๒ มาตรา ๒๔๓ มาตรา ๒๕๖ และมาตรา ๒๕๖/๒ จำเลยที่ ๔ เป็นความผิดตามมาตรา ๒๔๒ มาตรา ๒๔๓ มาตรา ๒๔๔ มาตรา ๒๕๖ และมาตรา ๒๕๖/๒ จำเลยที่ ๕ และที่ ๖ เป็นความผิดตามมาตรา ๒๔๒ มาตรา ๒๔๔ มาตรา ๒๕๖ และมาตรา ๒๕๖/๒ จำเลยที่ ๗ ถึงที่ ๑๑ เป็นความผิดตาม มาตรา ๓๑๕ ประกอบมาตรา ๒๕๖ และมาตรา ๒๔๒ โจทก์เห็นสมควรนำมาตรการลงโทษ

ทางแพ่งมาใช้กับจำเลยทั้งสิบเอ็ดคน คณะกรรมการพิจารณามาตรการลงโทษทางแพ่งเห็นชอบและมีมติให้กำหนดมาตรการลงโทษทางแพ่งแก่จำเลยทั้งสิบเอ็ดคน จำเลยทั้งสิบเอ็ดคนไม่ยินยอม โจทก์จึงฟ้องคดีต่อศาลแพ่ง

ระหว่างการพิจารณาคดีของศาลแพ่ง จำเลยทั้งสิบเอ็ดคนมีคำโต้แย้ง ดังนี้

จำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๑๑ โต้แย้งว่า พระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๒๔๓ และมาตรา ๒๔๔ เป็นบทบัญญัติที่สันนิษฐานให้บุคคลที่มีลักษณะตามมาตราดังกล่าวเป็นบุคคลซึ่งรู้หรือครอบครองข้อมูลภายในที่เกี่ยวข้องกับบริษัทที่ออกหลักทรัพย์ตามมาตรา ๒๔๒ หากมีการกระทำครบองค์ประกอบความผิดตามมาตรา ๒๔๒ แล้ว บุคคลนั้นจะต้องได้รับโทษทางอาญาตามมาตรา ๒๔๖ บทบัญญัติมาตรา ๒๔๓ และมาตรา ๒๔๔ จึงเป็นบทสันนิษฐานไว้ก่อนว่าบุคคลมีความผิดอาญา และเป็นการปฏิบัติต่อบุคคลเสมือนเป็นผู้กระทำความผิดก่อนมีคำพิพากษาอันถึงที่สุดแสดงว่าบุคคลใดได้กระทำความผิด และจำเลยที่ ๕ ถึงที่ ๑๑ โต้แย้งเพิ่มเติมว่า บทบัญญัติมาตรา ๒๔๓ และมาตรา ๒๔๔ เป็นกฎหมายที่เป็นบทสันนิษฐานอันเป็นการเพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ และกระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคล ซึ่งในการตรากฎหมายไม่ได้ระบุเหตุผลความจำเป็นในการจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพดังกล่าวไว้ ดังนั้น พระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๒๔๓ และมาตรา ๒๔๔ จึงขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๙ วรรคสอง

จำเลยทั้งสิบเอ็ดคน โต้แย้งว่า พระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๓๑๗/๑๓ บัญญัติให้นำอายุความฟ้องคดีอาญามาใช้บังคับแก่การฟ้องคดีเพื่อกำหนดมาตรการลงโทษทางแพ่งสำหรับการกระทำความผิดที่อาจดำเนินมาตรการลงโทษทางแพ่งได้ตามมาตรา ๓๑๗/๑ ทั้งนี้ การฟ้องบังคับมาตรการลงโทษทางแพ่งมีบทลงโทษให้ชำระเงิน ต้องนำอายุความละเมิดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๔๘ มาใช้บังคับ บทบัญญัติมาตรา ๓๑๗/๑๓ ทำให้อายุความการฟ้องบังคับมาตรการลงโทษทางแพ่งยาวนานขึ้นเป็นโทษแก่ผู้กระทำความผิด เป็นการเพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของผู้กระทำความผิดเกินสมควรแก่เหตุและกระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคล ดังนั้น พระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๓๑๗/๑๓ จึงขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖

จำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๔ โต้แย้งว่า พระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ หมวด ๑๒/๑ มาตรการลงโทษทางแพ่ง (มาตรา ๓๑๗/๑ ถึงมาตรา ๓๑๗/๑๔) บัญญัติให้ผู้กระทำความผิดทางอาญาบางฐานตามพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕

อาจถูกดำเนินมาตรการลงโทษทางแพ่งได้ ฐานความผิดทางอาญาดังกล่าวได้นำบทสันนิษฐาน ซึ่งสันนิษฐานไว้ก่อนว่าบุคคลมีความผิดอาญามาใช้บังคับ เป็นการปฏิบัติต่อบุคคลเสมือนเป็นผู้กระทำความผิดก่อนมีคำพิพากษาถึงที่สุดแสดงว่าบุคคลใดได้กระทำความผิด ดังนั้น พระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ หมวด ๑๒/๑ มาตรการลงโทษทางแพ่ง จึงขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙ วรรคสอง

จำเลยทั้งสิบเอ็ดคนขอให้ศาลแพ่งส่งคำโต้แย้งดังกล่าวต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒

โจทก์คัดค้านคำร้องของจำเลยที่ขอให้ศาลให้ส่งคำโต้แย้งให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณา วินิจฉัยว่าพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๒๔๓ และมาตรา ๒๔๔ เป็นบทสันนิษฐานว่าบุคคลมีสถานะเป็นบุคคลซึ่งรู้หรือครอบครองข้อมูลภายใน ตามมาตรา ๒๔๒ โจทก์ยังคงมีภาระการพิสูจน์การกระทำที่ครบองค์ประกอบความผิดตาม มาตรา ๒๔๒ ส่วนมาตรา ๓๑๗/๑๓ อยู่ในหมวด ๑๒/๑ ว่าด้วยมาตรการลงโทษทางแพ่ง เป็นมาตรการทางเลือกที่เข้ามาแทนมาตรการทางอาญาทำให้สิทธิในการนำคดีอาญามาฟ้องระงับไป การกำหนดอายุความในการฟ้องคดีตามมาตรา ๓๑๗/๑๓ เพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายมีประสิทธิภาพ ภายในระยะเวลาอันสมควร พระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๒๔๓ มาตรา ๒๔๔ และมาตรา ๓๑๗/๑๓ จึงไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๙ วรรคสอง

ศาลแพ่งเห็นว่า จำเลยทั้งสิบเอ็ดคนโต้แย้งว่าพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๒๔๒ มาตรา ๒๔๓ มาตรา ๒๔๔ มาตรา ๒๙๖ มาตรา ๓๑๗/๑ มาตรา ๓๑๗/๑๓ และหมวด ๑๒/๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๙ วรรคสอง ซึ่งศาลแพ่งจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวบังคับแก่คดี และยังไม่มีความวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินี้ จึงส่งคำโต้แย้งดังกล่าวต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ วรรคหนึ่ง

ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาแล้วเห็นว่า กรณีตามคำร้องเป็นไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ วรรคหนึ่ง แต่ส่วนที่จำเลยทั้งสิบเอ็ดคนโต้แย้งว่าพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๒๔๒ มาตรา ๒๙๖ และมาตรา ๓๑๗/๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๙ วรรคสอง หรือไม่ นั้น ไม่ปรากฏว่าจำเลยทั้งสิบเอ็ดคนได้แสดงเหตุผล ประกอบคำโต้แย้งว่าบทบัญญัติมาตราดังกล่าวขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญอย่างไร อีกทั้งจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๔ ไม่ได้ระบุมาตราของพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕

หมวด ๑๒/๑ อันเป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่จำเลยทั้งสามประสงค์จะโต้แย้ง จึงไม่ต้องด้วยหลักเกณฑ์ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ วรรคหนึ่ง ศาลรัฐธรรมนูญจึงมีคำสั่งไม่รับคำโต้แย้งส่วนนี้ไว้พิจารณา และเพื่อประโยชน์แห่งการพิจารณาจึงให้นำพยานเอกสารที่ได้จากการไต่สวนคดีเรื่องพิจารณาที่ ๘/๒๕๖๕ เรื่องพิจารณาที่ ๑๓/๒๕๖๕ และเรื่องพิจารณาที่ ๑๔/๒๕๖๕ (คำวินิจฉัยที่ ๑๗ - ๑๙/๒๕๖๕) เฉพาะส่วนที่เกี่ยวข้องกับคดีนี้มาใช้ประกอบการพิจารณาด้วย และศาลรัฐธรรมนูญมีคำสั่งให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องส่งข้อมูลและเอกสารให้แก่ศาล ซึ่งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้ดำเนินการแล้ว

บทบัญญัติแห่งกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

๑. รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐

มาตรา ๒๖ การตรากฎหมายที่มีผลเป็นการจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลต้องเป็นไปตามเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ ในกรณีรัฐธรรมนูญมิได้บัญญัติเงื่อนไขไว้ กฎหมายดังกล่าวต้องไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม ไม่เพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ และจะกระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคลมิได้ รวมทั้งต้องระบุเหตุผลความจำเป็นในการจำกัดสิทธิและเสรีภาพไว้ด้วย

ฯลฯ

ฯลฯ

มาตรา ๒๙ บุคคลไม่ต้องรับโทษอาญา เว้นแต่ได้กระทำการอันกฎหมายที่ใช้อยู่ในเวลาที่กระทำนั้นบัญญัติเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้ และโทษที่จะลงแก่บุคคลนั้นจะหนักกว่าโทษที่บัญญัติไว้ในกฎหมายที่ใช้อยู่ในเวลาที่กระทำความผิดมิได้

ในคดีอาญา ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่มีความผิด และก่อนมีคำพิพากษาอันถึงที่สุดแสดงว่าบุคคลใดได้กระทำความผิด จะปฏิบัติต่อบุคคลนั้นเสมือนเป็นผู้กระทำความผิดมิได้

ฯลฯ

ฯลฯ

๒. พระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕

มาตรา ๒๔๒ ห้ามมิให้บุคคลใดซึ่งรู้หรือครอบครองข้อมูลภายในที่เกี่ยวข้องกับบริษัทที่ออกหลักทรัพย์กระทำการดังต่อไปนี้

(๑) ซื้อหรือขายหลักทรัพย์ หรือเข้าผูกพันตามสัญญาซื้อขายล่วงหน้าที่เกี่ยวข้องกับหลักทรัพย์ ไม่ว่าเพื่อตนเองหรือบุคคลอื่น เว้นแต่

(ก) เป็นการปฏิบัติตามกฎหมาย คำสั่งศาล หรือคำสั่งของหน่วยงานที่มีอำนาจตามกฎหมาย

(ข) เป็นการปฏิบัติตามภาระผูกพันตามสัญญาซื้อขายล่วงหน้าที่ทำขึ้นก่อนที่ตนจะรู้หรือครอบครองข้อมูลภายในที่เกี่ยวข้องกับบริษัทที่ออกหลักทรัพย์

(ค) เป็นการกระทำโดยตนมิได้เป็นผู้รู้เห็นหรือตัดสินใจ แต่ได้มอบหมายให้ผู้อื่นได้รับอนุญาตหรือจดทะเบียนตามกฎหมายให้จัดการเงินทุนหรือการลงทุน ตัดสินใจในการซื้อหรือขายหลักทรัพย์หรือเข้าผูกพันตามสัญญาซื้อขายล่วงหน้าที่เกี่ยวข้องกับหลักทรัพย์นั้น หรือ

(ง) เป็นการกระทำในลักษณะที่มิได้เป็นการเอาเปรียบบุคคลอื่นหรือในลักษณะตามที่คณะกรรมการ ก.ล.ต. ประกาศกำหนด

(๒) เปิดเผยข้อมูลภายในแก่บุคคลอื่นไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อมและไม่ว่าด้วยวิธีใด โดยรู้หรือควรรู้ว่าผู้รับข้อมูลอาจนำข้อมูลนั้นไปใช้ประโยชน์ในการซื้อหรือขายหลักทรัพย์ หรือเข้าผูกพันตามสัญญาซื้อขายล่วงหน้าที่เกี่ยวข้องกับหลักทรัพย์ ไม่ว่าเพื่อตนเองหรือบุคคลอื่น เว้นแต่เป็นการกระทำในลักษณะที่มิได้เป็นการเอาเปรียบบุคคลอื่นหรือในลักษณะตามที่คณะกรรมการ ก.ล.ต. ประกาศกำหนด

มาตรา ๒๔๓ ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าบุคคลดังต่อไปนี้ เป็นบุคคลซึ่งรู้หรือครอบครองข้อมูลภายในตามมาตรา ๒๔๒

(๑) กรรมการ ผู้บริหาร หรือผู้มีอำนาจควบคุมกิจการของบริษัทที่ออกหลักทรัพย์

(๒) พนักงานหรือลูกจ้างของบริษัทที่ออกหลักทรัพย์ ซึ่งอยู่ในตำแหน่งหรือสายงานที่รับผิดชอบข้อมูลภายในหรือที่สามารถเข้าถึงข้อมูลภายใน

(๓) บุคคลซึ่งอยู่ในฐานะที่สามารถรู้ข้อมูลภายในอันเนื่องมาจากการปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้สอบบัญชีที่ปรึกษาทางการเงิน ที่ปรึกษากฎหมาย ผู้ประเมินราคาทรัพย์สิน หรือบุคคลอื่นใดที่ทำหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลภายใน และให้รวมถึงพนักงาน ลูกจ้าง หรือผู้ร่วมงานของบุคคลดังกล่าว ที่อยู่ในตำแหน่งหรือสายงานที่มีส่วนร่วมในการทำหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลภายในนั้น

(๔) กรรมการ อนุกรรมการ ผู้แทนนิติบุคคล ตัวแทน ลูกจ้าง พนักงาน ที่ปรึกษา หรือผู้ปฏิบัติงานในหน่วยงานของรัฐ สำนักงาน ตลาดหลักทรัพย์ ศูนย์ซื้อขายหลักทรัพย์ หรือศูนย์ซื้อขายสัญญาซื้อขายล่วงหน้า ซึ่งอยู่ในตำแหน่งหรือฐานะที่สามารถรู้ข้อมูลภายในอันได้มาจากการปฏิบัติหน้าที่ของตน

(๕) นิติบุคคลซึ่งบุคคลตาม (๑) (๒) (๓) หรือ (๔) มีอำนาจควบคุมกิจการ

มาตรา ๒๔๔ ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าบุคคลดังต่อไปนี้ ซึ่งมีพฤติกรรมการซื้อขายหลักทรัพย์หรือเข้าผูกพันตามสัญญาซื้อขายล่วงหน้าที่เกิดไปจากปกติวิสัยของตน เป็นบุคคลซึ่งรู้หรือครอบครองข้อมูลภายในตามมาตรา ๒๔๒

(๑) ผู้ถือหลักทรัพย์เกินร้อยละห้าของหลักทรัพย์ที่จำหน่ายได้แล้วทั้งหมดของบริษัทที่ออกหลักทรัพย์โดยให้นับรวมหลักทรัพย์ที่ถือโดยคู่สมรสหรือผู้ที่อยู่กินด้วยกันฉันสามีภรรยา และบุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะของผู้ถือหลักทรัพย์

(๒) กรรมการ ผู้บริหาร ผู้มีอำนาจควบคุมกิจการ พนักงาน หรือลูกจ้างของกิจการในกลุ่มของบริษัทที่ออกหลักทรัพย์ ซึ่งอยู่ในตำแหน่งหรือสายงานที่รับผิดชอบข้อมูลภายในหรือที่สามารถเข้าถึงข้อมูลภายในได้

(๓) บุพการี ผู้สืบสันดาน ผู้รับบุตรบุญธรรม หรือบุตรบุญธรรมของบุคคลตามมาตรา ๒๔๓

(๔) พี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน หรือพี่น้องร่วมบิดาหรือร่วมมารดาเดียวกันของบุคคลตามมาตรา ๒๔๓

(๕) คู่สมรสหรือผู้ที่อยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยาของบุคคลตามมาตรา ๒๔๓ หรือบุคคลตาม (๓) หรือ (๔)

กิจการในกลุ่มของบริษัทที่ออกหลักทรัพย์ตาม (๒) หมายความว่า บริษัทใหญ่ บริษัทย่อย หรือบริษัทร่วมของบริษัทที่ออกหลักทรัพย์ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการ ก.ล.ต. ประกาศกำหนด

มาตรา ๓๑๗/๑ ให้การกระทำความผิดดังต่อไปนี้ เป็นการกระทำความผิดที่อาจดำเนินมาตรการลงโทษทางแพ่งกับผู้กระทำความผิดนั้นได้

(๑) กระทำการอันไม่เป็นธรรมเกี่ยวกับการซื้อขายหลักทรัพย์ อันเป็นความผิดตามมาตรา ๒๕๖ หรือมาตรา ๒๕๖/๑

(๒) แสดงข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อความจริงซึ่งควรบอกให้แจ้งในสาระสำคัญ อันเป็นความผิดตามมาตรา ๒๗๘ หรือมาตรา ๒๘๑/๑๐

(๓) ไม่ปฏิบัติหน้าที่ในฐานะกรรมการหรือผู้บริหารตามมาตรา ๘๙/๗ อันเป็นความผิดตามมาตรา ๒๘๑/๒ วรรคหนึ่ง

(๔) ยินยอมให้บุคคลอื่นใช้บัญชีซื้อขายหลักทรัพย์หรือบัญชีธนาคารที่ใช้ชำระค่าซื้อขายหลักทรัพย์ หรือใช้บัญชีซื้อขายหลักทรัพย์หรือบัญชีธนาคารของบุคคลอื่น อันเป็นความผิดตามมาตรา ๒๕๗

การนำมาตรการลงโทษทางแพ่งมาใช้บังคับแก่ผู้กระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง ให้คำนึงถึงความร้ายแรงของการกระทำ ผลกระทบต่อตลาดทุน พยานหลักฐานที่อาจนำมาใช้พิสูจน์ความผิด และความคุ้มค่าในการดำเนินมาตรการนั้น

มาตรา ๓๑๗/๑๓ ให้นำอายุความฟ้องคดีอาญามาใช้บังคับแก่การฟ้องคดีเพื่อกำหนดมาตรการลงโทษทางแพ่งสำหรับการกระทำความผิดที่อาจดำเนินมาตรการลงโทษทางแพ่งได้ตามมาตรา ๓๑๗/๑

ประเด็นวินิจฉัย

ประเด็นที่หนึ่ง พระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๒๔๓ และมาตรา ๒๔๔ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๙ วรรคสอง หรือไม่

ประเด็นที่สอง พระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๓๑๗/๑๓ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง หรือไม่

ความเห็น

พระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๒๔๓ และมาตรา ๒๔๔ เป็นบทบัญญัติในหมวด ๘ ว่าด้วยการกระทำความผิดเป็นธรรมเกี่ยวกับการซื้อขายหลักทรัพย์และการเข้าถือหลักทรัพย์เพื่อครอบงำกิจการ ส่วนที่ ๑ การป้องกันการกระทำความผิดเป็นธรรมเกี่ยวกับการซื้อขายหลักทรัพย์ และมาตรา ๓๑๗/๑๓ เป็นบทบัญญัติในหมวด ๑๒/๑ ว่าด้วยมาตรการลงโทษทางแพ่ง บทบัญญัติทั้งสามมาตราดังกล่าวได้รับการแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๙ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ตราขึ้นเนื่องจากพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ มีบทบัญญัติบางประการที่ไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ในปัจจุบัน รวมทั้งยังมีข้อจำกัดบางประการทำให้ไม่สามารถใช้บังคับมาตรการลงโทษทางอาญาแก่ผู้กระทำความผิดที่เกี่ยวกับหลักทรัพย์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ อันเป็นอุปสรรคต่อการป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดดังกล่าว จึงสมควรปรับปรุงบทบัญญัติบางประการเพื่อให้สอดคล้องกับพัฒนาการของระบบการซื้อขายหลักทรัพย์และรองรับการเชื่อมโยงระหว่างตลาดทุนทั้งในประเทศและต่างประเทศ รวมทั้งกำหนดให้นำมาตรการลงโทษทางแพ่งมาใช้บังคับแก่ผู้กระทำความผิดแทนมาตรการลงโทษทางอาญาได้ในบางกรณี เพื่อการบังคับใช้กฎหมายจะได้มีประสิทธิภาพและทำให้ผู้ลงทุนได้รับการคุ้มครองมากยิ่งขึ้น

กรณีประเด็นที่หนึ่ง จำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๑๑ ได้แย้งว่า พระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๒๔๓ และมาตรา ๒๔๔ เป็นบทบัญญัติที่สันนิษฐานให้บุคคลที่มีลักษณะตามมาตราดังกล่าวเป็นบุคคลซึ่งรู้หรือครอบครองข้อมูลภายในที่เกี่ยวกับบริษัทที่ออกหลักทรัพย์ตามมาตรา ๒๔๒ หากมีการกระทำครอบงำประกอบความผิดตามมาตรา ๒๔๒ แล้ว บุคคลนั้นจะต้องได้รับโทษทางอาญาตามมาตรา ๒๙๖ บทบัญญัติมาตรา ๒๔๓ และมาตรา ๒๔๔ เป็นบทสันนิษฐานไว้ก่อนว่าบุคคลมีความผิดอาญา และเป็นการปฏิบัติต่อบุคคลเสมือนเป็นผู้กระทำความผิดก่อนมีคำพิพากษาอันถึงที่สุดว่าบุคคลได้กระทำความผิด ซึ่งขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ

มาตรา ๒๙ วรรคสอง และข้อโต้แย้งเพิ่มเติมของจำเลยที่ ๕ ถึงที่ ๑๑ ที่ว่า มาตรา ๒๔๓ และมาตรา ๒๔๔ เป็นการตรากฎหมายที่เป็นบทสันนิษฐานอันเป็นการเพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ และกระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคล จึงขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๙ วรรคสอง นั้น

เห็นว่า พระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๒๔๓ และมาตรา ๒๔๔ เป็นบทบัญญัติเพื่อป้องกันการกระทำอันไม่เป็นธรรมเกี่ยวกับการซื้อขายหลักทรัพย์ โดยมีการแก้ไขเพิ่มเติมตามพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๙ เนื่องจากการบังคับใช้กฎหมายในส่วนนี้มีปัญหาในทางปฏิบัติและยังไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร กล่าวคือ แต่เดิมกฎหมายกำหนดมาตรการในการลงโทษโดยใช้มาตรการทางอาญาที่มีมาตรฐานการพิสูจน์จนสิ้นสงสัย ในขณะที่ผู้กระทำความผิดมักเป็นผู้มีความเชี่ยวชาญในเรื่องที่ตนกระทำและมักจะกระทำความผิดกันเป็นกลุ่ม เป็นขบวนการ หรือผ่านตัวแทนโดยไม่ทิ้งร่องรอยไว้ พยานหลักฐานส่วนใหญ่ในการดำเนินคดีหลักทรัพย์จึงมักจะเป็นพยานแวดล้อม เพราะพยานหลักฐานสำคัญจะอยู่ในความครอบครองของผู้กระทำความผิด ทำให้การรวบรวมพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ความผิดทางอาญาเป็นไปได้ยาก อีกทั้งบทบัญญัติที่เกี่ยวกับการซื้อขายหลักทรัพย์โดยใช้ข้อมูลภายในก่อให้เกิดความเสียหายเป็นเงินจำนวนมหาศาล แต่องค์ประกอบความผิดไม่ชัดเจน คลุมเครือหรือไม่ครอบคลุมเพียงพอ ทำให้มีปัญหาในการพิสูจน์และปัญหาในการตีความ โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการเป็นบุคคลซึ่งรู้หรือครอบครองข้อมูลภายใน เพราะแต่เดิมกฎหมายบัญญัติถึงเฉพาะบุคคลที่อยู่ในวงจรรอานาจโดยตรง ซึ่งเป็นผู้มีหน้าที่และบทบาทในการบริหารกิจการของบริษัทหรือมีส่วนสำคัญในการจัดการให้ธุรกิจดำเนินไปได้ โดยกฎหมายเดิมมิได้รวมไปถึงบุคคลผู้ใกล้ชิดของบุคคลวงในดังกล่าว เช่น คู่สมรส ผู้ที่อยู่กินด้วยกันฉันสามีภรรยา บุพการี ผู้สืบสันดาน พี่หรือน้องของบุคคลดังกล่าว จึงมีความจำเป็นต้องแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติมาตรา ๒๔๓ และมาตรา ๒๔๔ ให้กรณีการเป็นบุคคลซึ่งรู้หรือครอบครองข้อมูลภายในซึ่งนอกจากผู้มีตำแหน่งหน้าที่ในการปฏิบัติงานแล้ว ให้ครอบคลุมไปถึงบุคคลผู้ใกล้ชิดของบุคคลเหล่านั้นด้วย โดยบัญญัติไว้ในลักษณะเป็นข้อสันนิษฐานในทางกฎหมาย เนื่องจากการรู้หรือครอบครองข้อมูลภายในเป็นเรื่องที่พิสูจน์ได้ยาก จึงจำเป็นต้องกำหนดให้ภาระการพิสูจน์ข้อเท็จจริงเป็นหน้าที่ของจำเลยต้องพิสูจน์ว่าตนมิได้รู้หรือครอบครองข้อมูลภายในดังกล่าว ดังนั้น หากปรากฏข้อเท็จจริงว่าบุคคลใดมีตำแหน่งหรือสถานะตามมาตรา ๒๔๔ วรรคหนึ่ง และมีพฤติกรรมการซื้อขายหลักทรัพย์หรือเข้าผูกพันตามสัญญาซื้อขายล่วงหน้าที่เกิดไปจากปกติวิสัยของตน หรือมีตำแหน่งหรือสถานะตามมาตรา ๒๔๓ แล้ว บุคคลนั้นจึงจะเข้าข้อสันนิษฐานว่าเป็นบุคคลซึ่งรู้หรือครอบครอง

ข้อมูลภายในตามมาตรา ๒๔๒ ดังนั้น แม้ว่ามาตรา ๒๔๓ และมาตรา ๒๔๔ จะเป็นข้อสันนิษฐานโดยอาศัยเงื่อนไขเกี่ยวกับตำแหน่งหรือสถานะของจำเลย แต่บทบัญญัติทั้งสองมาตราดังกล่าวก็เป็นเพียงการสันนิษฐานว่าจำเลยเป็นบุคคลซึ่งรู้หรือครอบครองข้อมูลภายในอันเป็นข้อเท็จจริงที่เป็นองค์ประกอบความผิดในส่วนของผู้กระทำความผิดตามมาตรา ๒๔๒ เท่านั้น จำเลยจะมีความผิดฐานซื้อขายหลักทรัพย์โดยใช้ข้อมูลภายในตามมาตรา ๒๔๒ ก็ต่อเมื่อปรากฏข้อเท็จจริงตามมาตรา ๒๔๓ และมาตรา ๒๔๔ ซึ่งต้องมีการกระทำครบองค์ประกอบความผิดตามมาตรา ๒๔๒ อีกชั้นหนึ่งด้วย ข้อสันนิษฐานตามมาตรา ๒๔๓ และมาตรา ๒๔๔ ดังกล่าว จึงไม่ใช่บทสันนิษฐานเด็ดขาดว่าจำเลยเป็นผู้กระทำความผิดโดยทันที จำเลยจึงสามารถนำสืบหักล้างข้อสันนิษฐานดังกล่าวได้ว่าตนไม่ได้เป็นบุคคลซึ่งรู้หรือครอบครองข้อมูลภายในตามมาตรา ๒๔๒ และโจทก์ยังคงมีภาระการพิสูจน์ว่าจำเลยเป็นบุคคลที่มีตำแหน่งหรือสถานะตามมาตรา ๒๔๔ วรรคหนึ่ง (๑) ถึง (๕) และมีพฤติกรรมการซื้อขายหลักทรัพย์หรือเข้าผูกพันตามสัญญาซื้อขายล่วงหน้าที่เกิดไปจากปกติวิสัยของตนหรือมีตำแหน่งหรือสถานะตามมาตรา ๒๔๓ (๑) ถึง (๕) โดยโจทก์ต้องพิสูจน์การกระทำของจำเลยให้ครบองค์ประกอบความผิดอื่น ๆ ตามมาตรา ๒๔๒ ด้วย บทบัญญัติตามมาตรา ๒๔๓ และมาตรา ๒๔๔ จึงมิใช่การสันนิษฐานไว้ก่อนว่าจำเลยมีความผิดโดยโจทก์ไม่ต้องพิสูจน์การกระทำใดของจำเลยแต่อย่างใด ดังนั้น เมื่อชั่งน้ำหนักระหว่างภาระของจำเลยในกรณีนี้กับประโยชน์สาธารณะที่สามารถลดปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินคดีหลักทรัพย์ได้ และเพื่อป้องกันการกระทำอันไม่เป็นธรรมเกี่ยวกับการซื้อขายหลักทรัพย์ไม่ให้เกิดการหลอกลวงหรือเอาเปรียบผู้ลงทุนในตลาดทุน อันเป็นประโยชน์ต่อภาคเศรษฐกิจของประเทศโดยรวมแล้ว ถือได้ว่าบทบัญญัติดังกล่าวเป็นไปตามหลักความได้สัดส่วนไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม ไม่เป็นการเพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุไม่กระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ อีกทั้งมิได้ขัดต่อหลักสันนิษฐานไว้ก่อนว่าจำเลยไม่ได้เป็นผู้กระทำความผิดตามหลักสันนิษฐานในคดีอาญาแต่อย่างใด พระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๒๔๓ และมาตรา ๒๔๔ จึงไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๙ วรรคสอง

กรณีตามประเด็นที่สอง พระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๓๑๗/๑๓ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง หรือไม่ นั้น จำเลยทั้งสิบเอ็ดคน มีข้อโต้แย้งว่า พระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๓๑๗/๑๓ บัญญัติให้นำอายุความฟ้องคดีอาญามาใช้บังคับแก่การฟ้องคดีหลักทรัพย์เพื่อกำหนดมาตรการลงโทษทางแพ่งสำหรับการกระทำความผิดที่อาจดำเนินมาตรการลงโทษทางแพ่งได้ตามมาตรา ๓๑๗/๑ ทั้งนี้

การฟ้องบังคับมาตรการลงโทษทางแพ่งมีบทลงโทษให้ชำระเงิน จะต้องนำอายุความละเมิดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๔๘ มาใช้บังคับ มาตรา ๓๑๗/๑๓ ดังกล่าว จึงทำให้อายุความการฟ้องคดีเพื่อกำหนดมาตรการลงโทษทางแพ่งยาวนานขึ้นอันเป็นโทษแก่ผู้กระทำความผิด เป็นการเพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของผู้กระทำความผิดเกินสมควรแก่เหตุ และกระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ จึงขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง

เห็นว่า แต่เดิมพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ มีมาตรการลงโทษผู้กระทำความผิดแต่เพียงมาตรการทางอาญา ซึ่งมีขั้นตอนและกระบวนการก่อนฟ้องคดีที่ต้องใช้ระยะเวลาอันยาวนานและบางฐานความผิดมีอายุความสั้นทำให้ไม่สามารถดำเนินคดีอาญาได้ทัน เนื่องจากการกระทำความผิดเกี่ยวกับหลักทรัพย์เป็นการกระทำความผิดที่ซับซ้อน กระทำกันเป็นเครือข่ายหรือขบวนการ มีการแบ่งหน้าที่กัน มีผู้ร่วมกระทำความผิดหลายคน และผู้กระทำความผิดจะมีตำแหน่งหรือหน้าที่สำคัญในบริษัท พระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๙ จึงได้มีมาตรการการลงโทษทางแพ่งโดยมีฐานความผิดมาจากการกระทำความผิดทางอาญา เพื่อเป็นมาตรการทางเลือกหนึ่งในการลงโทษผู้กระทำความผิด ซึ่งหากเลือกใช้มาตรการลงโทษทางแพ่งและปฏิบัติโดยครบถ้วนแล้วจะทำให้สิทธิการนำคดีอาญามาฟ้องระงับไป การดำเนินมาตรการลงโทษทางแพ่งจึงไม่ใช่การดำเนินคดีแพ่งโดยแท้ เพราะไม่ใช่คดีพิพาทเกี่ยวกับสิทธิหน้าที่หรือความรับผิดของบุคคลในทางแพ่งตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ หมวด ๑๒/๑ ว่าด้วยมาตรการลงโทษทางแพ่ง จึงบัญญัติให้นำอายุความฟ้องคดีอาญามาใช้บังคับแก่การฟ้องคดีหลักทรัพย์เพื่อกำหนดมาตรการลงโทษทางแพ่งตามมาตรา ๓๑๗/๑๓ ได้ ซึ่งเมื่อชั่งน้ำหนักระหว่างประโยชน์สาธารณะในการป้องกันอาชญากรรมทางเศรษฐกิจที่จะส่งผลกระทบต่อความเชื่อมั่นของนักลงทุนและประชาชนทั่วไปในวงกว้างกับการใช้อายุความในคดีอาญาในมาตรการทางแพ่งดังกล่าวแล้ว ถือได้ว่าบทบัญญัติดังกล่าวเป็นความจำเป็นเพื่อประโยชน์ต่อสาธารณะ และพอควรแก่เหตุที่จะคุ้มครองนักลงทุนและประชาชนได้ตามวัตถุประสงค์ของกฎหมาย จึงเป็นไปตามหลักความได้สัดส่วนแล้ว พระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๓๑๗/๑๓ จึงไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม ไม่เพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ ไม่กระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ จึงไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๒๔๓ และมาตรา ๒๔๔ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๙ วรรคสอง และพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๓๑๗/๑๓ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง

(นายบรรจงศักดิ์ วงศ์ปราชญ์)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ